

Událost a individuace

Každá (pravá) událost začíná „být“ (počíná své „bytí“) jako jednotlivá a proto vlastně v něčem jedinečná. To však má mimořádné důsledky pro naše pojetí. Již v okamžiku, kdy se taková událost začíná dít, odehrávat, začíná se „naplňovat“ její zatím nepatrná bylost, ale zároveň se začíná jakoby „spotřebovávat“ její zatím „mocná“, „rozsáhlá“ budoust. Tato „budoust“ je už její budoustí, tj. je to ta „část“ budoucnosti, kterou si událost již přivlastnila (eventuelně: která jí byla přivlastněna – to sluší ještě prozkoumat a pak o tom rozhodnout). Vzniká tak před námi závažný problém: i když událostné dění představuje konkrescenci, konkrescentní uskutečňování, tj. srůstání toho, čím událost ještě není, s tím, čím už není, je patrné a lze nahlédnout, že obojí, totiž to, čím událost ještě není a čím už není, už musí být individualizováno, být ještě nikoli provedeným, uskutečněným srůstem. Tím závažným problémem je individuace budoustí takové události ještě před každým jejím aktem (akcí), tj. ještě před počátkem konkrescentního dění. Ve své budousti musí mít každá pravá událost již povahu čehosi svébytného a samostatného, aby si ji ona již startující konkrescentní událost vůbec mohla přivlastnit, eventuelně aby bylo komu ji přivlastnit (pokud to není výkon události samé). Neboť je zřejmé, že individuace budoustí musí předcházet oné individuaci, kterou můžeme události přiznat teprve poté, kdy se o ni už sama mohla zasloužit a když na ní přinejmenším aktivně začala spolupracovat. Událost nemůže ve všem a od základu ustavovat a nadále garantovat svou jednotu (integritu), leč teprve poté, co jí aspoň v zárodku byla „udělena“, a to ještě dříve, než událost sama startovala své konkrescentní dění. Má proto hluboký smysl (a ten nárok musíme pro své pojetí akceptovat), že individuace události nutně předchází počátku události, nebo jinak řečeno: individuace začíná ještě před počátkem zpředměťování, tedy ve „světě“ nepředmětnosti. (A to pak vede také k tomu, že musíme počátek budoustí každé pravé události hledat a najít ve světě nepředmětnosti, který ergo nemůžeme považovat za vyňatý z pohybu – a tím méně za vyňatý z času.)

(Praha, 070221-3.)